Fəsil 1 – Məktəb və Futbol

Mən axmaq doğulmuşam – amma insanların düşündüyündən daha ağıllıyam. Düşünmək mənim üçün problem deyil, amma danışanda və ya yazanda, çox vaxt hər şey tərs gedir. Mən doğulanda anam mənə “Forrest” adını verdi. Atam isə elə mən doğulandan sonra öldü. O, gəmilərdə işləyirdi. Bir gün böyük bir banan qutusu onun üstünə düşdü və öldü.

Mən bananı sevmirəm. Amma banan tortunu sevirəm.

Uşaq vaxtı əvvəlcə bütün uşaqlarla oynayırdım. Sonra bir neçə oğlan məni döydü, anam isə istəmədi ki, daha onlarla oynayım. Qızlarla oynamağa çalışdım, amma onlar da məndən qaçdılar.

Mən adi bir məktəbdə bir il oxudum. Sonra uşaqlar mənə gülüb qaçmağa başladılar. Amma bir qız, Jenny Curran, qaçmadı. Bəzən evə qədər mənimlə birgə gəlirdi. O, yaxşı idi.

Sonra məni başqa tip məktəbə köçürdülər. Bəzi uşaqlar yemək yeyə və ya tualetə kömək olmadan gedə bilmirdilər. Bu məktəbdə 5-6 il qaldım. Amma 13 yaşımda 6 ayda 15 sm böyüdüm! 16 yaşıma çatanda məktəbdəki bütün oğlanlardan hündür və ağır idim.

Bir gün evə gedərkən bir maşın yanımda dayandı. Sürücü mənimlə danışdı:

— “Adın nədir?”

— “Forrest,” dedim.

— “Hansı məktəbdə oxuyursan?” — soruşdu.

— “Axmaqlar üçün məktəbdə,” — dedim.

— “Heç futbol oynamısan?” — soruşdu.

— “Yox,” dedim. “Digər uşaqlar oynayır, amma məni heç kim oyuna çağırmır.”

Üç gün sonra həmin adam gəlib məni məktəbdən çıxartdı. Anam da orada idi. Onlar partamdakı əşyaları kağız torbaya yığdılar. Məni yeni məktəbə — orta məktəbə apardılar. Orada bir qoca kişi mənə suallar verdi. Amma əsl məqsəd futbol oynatmaqdı.

Futbol məşqçisi Fellers mənə formanı geyinməyi öyrətdi. İyirmi dəfə formanı çıxarıb-geydim. Sonra məşq elədim və məktəb komandasında oynamağa başladım.

Bir gün məktəb yeməkxanasında Jenny Curran-ı gördüm. Artıq böyümüşdü, gözəl idi. Onunla oturdum. Amma orada olan bir oğlan mənə “axmaq” deyərək süd atdı. Qaçdım. Sonra məni təqib etdilər, amma mən çox tez qaçdım. Bu zaman məşqçi Fellers məni gördü. Topu mənə verdi və “qaç” dedi. Mən də qaçdım və səkkiz nəfər məni tutana qədər dayanmadım.

O gündən sonra hər kəs məni sevməyə başladı.

Sonra məktəb oyunlarımız oldu. Mən topu alıb qapı xəttini keçirdim. İnsanlar məni alqışladı. Bir gün isə Jenny ilə kinoya getmək istədim. Anam onun anasına zəng etdi və Jenny ağ paltarda gəldi.

Kinoda “Bonnie və Clyde” adlı filmə baxdıq. Mən gülürdüm, amma Jenny utanırdı. Yanlışlıqla onun paltarını çəkdim, və o qışqırdı. Məni polis bölməsinə apardılar.

Amma sonrakı gün universitetdən məktub gəldi: futbol oynasam, məni qəbul

edəcəklər.

Polislər də razı oldu — “Sadəcə şəhərdən çıx!” — dedilər.

Anam məni avtobusa mindirdi və yola saldı…

Fəsil 2 – Universitet Həyatı

Universitetə çatanda bizi məşqçi Bryant qarşıladı.

— “Kim sonuncu gəlsə, ayağımla təpikləyəcəyəm!” — deyə qışqırdı.

Qaldığım bina çöldən yaxşı görünürdü, amma içərisi pis vəziyyətdə idi: qapılar, pəncərələr sınıq, döşəmə çirkli. Mən Curtis adlı biri ilə eyni otaqda qalırdım. O otağa qəzəbli halda girdi, boyu balaca idi, amma güclü görünürdü.

— “Haralısan?” — soruşdu.

— “Mobil şəhərindənəm,” — dedim.

— “Axmaq şəhərdir!” — dedi və söhbətimiz burada bitdi.

Futbol məşqində ilk dəfə topu alıb yanlış istiqamətə qaçdım. Hamı mənə qışqırdı. Məşqçi Bryant məni yanına çağırdı:

— “Sadəcə sıraya keç və topu tutmağa başla,” — dedi.

— “Məktəbdə mənə top tutmağı öyrətməyiblər,” — dedim. — “Sadəcə qapının harda olduğunu yadda saxlamaq çətin idi.”

Bu, məşqçinin xoşuna gəlmədi. Amma o, mənə top tutmağı öyrətməyə başladı.

Oranı sevmirdim. Curtis daim əsəbi idi. Onun maşını var idi, bəzən məni məşqə aparırdı. Bir gün maşının təkəri dəyişəndə ona kömək etdim.

— “Əgər sən axmaqsansa, bunu necə bacarırsan?” — soruşdu.

— “Bəlkə də axmağam, amma ağılsız deyiləm,” — dedim.

Sonra Curtis mənə qışqırıb söydü. Mən də yatağımı başqa otağa köçürdüm.

İlk futbol oyunu şənbə günü idi. Mən yaxşı qaçdım və komandamız 35–3 hesabı ilə qalib gəldi. Anama zəng etdim.

— “Radiodan qulaq asdım!” — dedi. — “Ağladım, o qədər sevindim!”

O gecə hamı partiyə getdi, amma məni heç kim çağırmadı. Otağıma qayıdanda bir yerdən musiqi səsi eşitdim. Yuxarı qalxdım, bir oğlan armonika çalırdı. Adı Bubba idi. Ayağını sındırdığı üçün oynaya bilmirdi.

Ona dedim: — “Mən də çala bilərəm?”

— “Əlbəttə,” — dedi.

Armonikanı götürüb çalmağa başladım. Bubba çox sevindi və dedi:

— “Sən bunu harada öyrənmisən?”

— “Heç yerdə,” — dedim.

Gecə mənə armonikanı hədiyyə etdi. Sonra ağac altında saatlarla çaldım. Axşam otağıma qayıdanda Jenny məni gördü.

— “Futbol oynadığını gördüm, möhtəşəm idin!” — dedi.

— “Musiqi dərsləri alıram, müğənni olmaq istəyirəm. Sabah tələbə mərkəzində çıxışımız var, gəlmək istərsən?” — deyə soruşdu.

— “Əlbəttə,” — dedim.

Fəsil 3 – Böyük Oyun

Cümə axşamı gecə tələbə mərkəzinə getdim. Jenny uzun don geyinmişdi və oxuyurdu. Onun qrupu yaxşı səslənirdi. Mən yerə oturub gözlərimi yumdum. Birdən nə oldu bilmirəm, amma armonikanı götürüb qrupa qoşuldum!

Jenny bir anlıq dayandı, sonra gülümsəyib yenidən oxumağa başladı. Hamı mənə “Əla!” deyirdi. Jenny məndən soruşdu:

— “Bunu harda öyrənmisən?”

— “Heç yerdə,” — dedim.

Jenny məni qrupa qatılmağa çağırdı. Hər çıxış üçün mənə 25 dollar verdi.

O ilin ən vacib hadisəsi — Mayamidəki “Portağal Kuboku” oyunu idi. Məşqçi Bryant bu oyunda qalib gəlmək istəyirdi.

Oyunda top mənə düşdü, amma hər dəfə qarşı komandaya çırpılırdım. 28–7 uduzurduq. Bryant məni çağırdı:

— “Səni bütün il gizli şəkildə top tutmaq üçün hazırlamışıq. İndi vəhşi heyvan kimi qaç, başa düşdün?” — dedi.

— “Bəli, məşqçi,” — dedim.

Topu tutdum və qaçdım. Birdən oyun 28–14 oldu! Sonra yenə tutub qaçdım, 28–21! Qarşı komanda mənim üstümə iki adam saldı. Amma bu dəfə dostum Gwinn topu tutub bizi 15-yard xəttinə çatdırdı. Sonra Weasel zərbə vurub 28–24 etdi.

Amma sonra səhvlər oldu, Weasel yanıldı və biz oyunu uduzduq.

Məşqçi Bryant kədərləndi.

— “Narahat olmayın uşaqlar, gələn il də var,” — dedi.

Amma mənim üçün yox…

Universitetdə qala bilmədim. Dərslər mənim üçün çox çətin idi. Bryant məni yola salanda dedi:

— “Bunun belə olacağını bilirdim. Amma sadəcə bir il komandamda olmağını istədim. Və sən çox gözəl il yaşatdın. Uğurlar, oğlum!”

Bubba əşyalarımı yığmağa kömək etdi. Jenny isə yox idi…

Evə qayıdanda anam ağlayırdı. Sonra dedi:

— “Bir məktub gəlib… Səni orduya çağırırlar!”

Fəsil 4 – Vyetnam

Axmaqlar üçün olan məktəbdən çıxandan sonra hamı mənə qışqırmağa başladı — əvvəlcə məşqçi Fellers, sonra məşqçi Bryant və indi də ordu adamları. Amma onu deməliyəm ki, orduda olanlar daha bərk və daha uzun qışqırırdılar!

Fort Benning şəhəri Corciya ştatında idi. Təxminən yüz saatlıq avtobus yolçuluğundan sonra bir dəstə gənc əsgərlə birlikdə ora çatdıq. Qaldığımız yer universitetdəki otaqlardan cüzi dərəcədə yaxşı idi, amma yeməklər bərbad idi.

Sonra, uzun aylar ərzində mənə tapşırılanları yerinə yetirirdim. Mənə silahdan istifadə etməyi, qumbara atmağı, sürünərək irəliləməyi öyrətdilər.

Bir gün aşpaz xəstələndi və kimsə dedi:

— "Gump, bu gün yeməyi sən bişirəcəksən."

— "Nə bişirməliyəm axı? Mən necə bişirim?" — dedim.

— "Asandır," — dedi biri. — "Mətbəx şkafında nə görürsənsə, hamısını bir qazana tök və bişir."

— "Dadlı olmayacaq axı," — dedim.

— "Burda heç nə dadlı deyil!" — deyə cavab verdi. Doğru deyirdi.

Tomat, düyü, alma, kartof və hər şeydən bir az tapdım. Sonra soruşdum:

— "Nə ilə bişirim?"

— "Orada qazanlar var," — dedilər.

Amma onlar çox balaca idi. Bir küncdə böyük bir metal şey gördüm — altı fut hündürlüyündə və beş fut enində.

— "Bəs bu nədir?" — soruşdum.

— "O, su qızdırıcıdır (boiler). Orada heç nə bişirmək olmaz."

— "Niyə ki? İsti sudur, axı."

Hamı əlini yellədi: "Nə istəyirsən, elə."

Mən də hər şeyi ora tökdüm. Bir saat sonra yeməyin qoxusu gəlirdi. Hər kəs masanın ətrafında yeməyi gözləyirdi.

— "Tələs, Gump! Acıq!"

Birdən su qızdırıcısı silkələnməyə və qəribə səslər çıxarmağa başladı… və sonra PARTLADI!

Yemək hamının üstünə səpələndi. Hamı qışqırdı:

— "Gump! Sən axmaqsan!"

Amma mən bunu onsuz da bilirdim.

Bir ildən sonra bizi müharibə üçün Vyetnama göndərdilər. Bir axşam duş almağa getmişdik. "Duş" sadəcə torpaqda qazılmış bir çuxur idi, üstümüzə su atılırdı. Birdən qəribə səslər eşitdik. Torpaq partlayırdı!

Hamımız yerə yıxıldıq. Bəzi əsgərlər qışqırırdı. Qan içindəydilər. Bir neçə dəqiqədən sonra qalanlarımız çuxurdan çıxdıq.

Düşmən bizi beş gecə dalbadal atəşə tutdu. Sonra isə yeni əmr gəldi: şimal meşələrinə gedib digər amerikalı əsgərlərə kömək etməliydik.

Helikopterlə getdik. Cəngəllikdən tüstü qalxırdı. Hələ yerə enməmiş atəş açdılar. Bir helikopterimiz partladı. İnsanlar yanırdı. Heç nə edə bilmirdik.

Axşama yaxın digər əsgərlərlə görüşdük. Və orada kim idi, bilirsinizmi? Bubba!

Qısa fasilədə o mənə dedi:

— “Ayağım futbola imkan vermədi, amma ordu məni qəbul etdi.”

— “Bəs Jenny Curran haradadır?” — soruşdum.

— “Məktəbi tərk edib müharibəyə qarşı olanlarla birgə getdi,” — dedi.

Fəsil 5 – Cəngəllikdə Təhlükə

İki təpə arasında kiçik bir dərə vardı. Biz bir təpədə, düşmən isə o birində idi. Əmr gəldi: pulemyotu dərədəki böyük ağacın soluna aparın, düşmən bizi tapmamış gizlənin.

Bütün gecə orada qaldıq. Atəş səsləri gəlirdi, amma bizə dəymədi. Səhər hava açıldıqda, bizim təyyarələr gəldi və düşməni bombaladı. Əsgərlərimiz dərəyə endi.

Birdən, meşədən atəş açıldı! Düşmən bizimlə onların arasında idi. Bizim əsgərlərə hücum edirdilər.

Biz təpəyə qayıtmalıydıq. Doyle düşmənin daha da yaxınlaşdığını gördü. Onlar təpəyə çıxanda, pulemyotçu Bones atəş açdı. O, 10–15 düşmən əsgərini öldürdü.

Biz də qumbara atdıq. Amma sonra Bones başından vuruldu. Pulemyotu götürdüm, Doyle-a səsləndim, cavab yox idi.

İki əsgər ölmüş, Doyle isə yaralanmışdı. Onu çiynimə alıb qaçmağa başladım. Arxadan güllələr uçurdu. Sonra qabaqda otlar arasında daha düşmən əsgərlərini gördüm!

Qışqıra-qışqıra, bütün gücümlə təpəyə qaçdım. Mənim qışqırtımı eşidən düşmən qorxub qaçdı! Hamı sevinc içində idi.

Həftələr keçdi. Anamdan məktub gəldi. Cavab yazdım ki, hər şey qaydasındadır. Jenny-yə də məktub yazdım, amma cavab gəlmədi.

Bubba ilə qərar verdik: müharibədən sonra krevetka (shrimp) tutmaq üçün bir qayıq alıb biznes quracağıq. O, hər şeyi planlaşdırdı.

Bir gün yağış başladı və iki ay dayanmadan yağdı! Amma yenə də düşmən axtarırdıq.

Bir dəfə düyü sahəsində idik, birdən atəş açıldı. “Geri!” — deyə qışqırdılar. Mən pulemyotu yerə qoyub ağaclara tərəf qaçdım.

Sonra Bubba-nın arxada yaralı qaldığını eşitdim. Qayıtdım. Yolumda başqa bir yaralı gördüm, onu götürüb apardım. Sonra yenə qayıtdım və Bubba-nı tapdım. Qarınında iki güllə var idi.

— “Forrest, bu niyə baş verdi?” — dedi.

Cavabım yox idi. “Bir mahnı çal,” — dedi. Armonikanı çıxarıb çaldım. Üzündəki rəng getdi və pıçıldadı: “Ev…” Sonra öldü.

Və bu barədə daha çox danışmaq istəmirəm.

O gecə dəhşətli idi. Düşmən çox yaxın idi, səs-küylərini eşidirdik. Səhər ABŞ təyyarələri od atan silahlarla hücum etdi. Bütün meşə yandı. Adamlar dəridən, paltardan yanaraq qaçırdı.

O vaxt kimsə məni ayağımdan vurdu. Amma fərq etmirdi. Bubba ölmüşdü. Biznes planı da onunla birgə öldü. Mən də ölmək istəyirdim.

Bir saat sonra helikopterlər bizi oradan çıxardı. Məni hospitala — Danang şəhərinə apardılar…

Fəsil 6 – Ağ Ev

Hospitalda iki ay qaldım. Bir neçə həftədən sonra ayağım düzəlməyə başladı. Bir gün şəhərə enib balıq bazarına getdim. Bir az krevetka (shrimp) aldım və hospitalın aşpazı onları mənə bişirdi.

İki gün sonra yenidən bazara getdim və satıcıya sual verdim:

— “Bunları haradan tapırsan?”

O, mənə tanımadığım bir dildə nəsə dedi, sonra məni balıqların tutulduğu yerə apardı. O, bir toru suya saldı və çıxaranda içi krevetka ilə dolu idi!

Sonrakı həftələr ərzində mən hər gün həmin kişi — Cənab Chi ilə birgə getdim və izlədim. O, mənə torla krevetka tutmağı öyrətdi. Bu o qədər asan idi ki, bir axmaq belə bacarardı.

Və mən də bacardım!

Bir gün hospitala qayıdanda polkovnik Gooch dedi:

— “Gump, Amerikaya birlikdə qayıdırıq! Sən ABŞ prezidentini görəcəksən. Çünki çox cəsarət göstərmisən, o da sənə medal verəcək!”

San-Fransiskodakı hava limanında təyyarədən düşəndə orada iki min adam var idi! Düşünürdüm ki, bizi salamlayacaqlar. Amma səhv etdim.

Onların hamısının uzun saqqalı və uzun saçları var idi. Onlar qışqırır və pis sözlər deyirdilər. Kimsə pomidor atdı və o, polkovnik Gooch-un üzünə dəydi. O, hirslənməməyə çalışsa da, mən qorxdum.

Qaçmağa başladım!

Bütün iki min adam məni təqib edirdi. Aeroportun hər yerini dövrə vurdum, sonra tualetə girib qapını bağladım. Təxminən bir saat sonra çölə çıxdım.

Gooch polislərin arasında idi, çox narahat görünürdü. Məni görəndə sevindi.

— “Gump, gəl! Vaşinqton üçün təyyarə bizi gözləyir.”

Vaşinqton hava limanında bizi qarşılayan ordu maşını var idi. Sonra bizi dəbdəbəli bir otelə apardılar. Çamadanlarımızı otağa qoyandan sonra polkovnik mənə dedi:

— “Bura fərqlidir. Kaliforniyadakı insanlar kimi deyillər.”

Amma o da yanılırdı.

Barlara getdik. Bir qız masamıza yaxınlaşdı. Gooch onu ofisiant sandı.

— “İki içki gətir, zəhmət olmasa,” — dedi.

Qız isə belə cavab verdi:

— “Sizə bir stəkan isti çay suyu da gətirmərəm, donuz!” Sonra mənə baxıb dedi: “Sən neçə uşağı öldürmüsən bu gün, böyük meymun?!”

Geri qayıtdıq…

Səhəri gün Ağ Evə getdik — prezidentin yaşadığı yer. Gözəl ev və böyük bağçalar var idi.

Bir çox ordu zabiti oradaydı. Mənimlə görüşmək və cəsarətimə görə təşəkkür etmək istəyirdilər.

Prezident yaşlı, boylu bir kişi idi. Texaslı kimi danışırdı. Çiçək bağında dayanıb danışırdı.

Sonra bir zabit çıxış etdi. Amma mənim fikrim yeməkdə idi. Ac idim.

Nəhayət, prezident yaxınlaşdı, medalı sinəmə taxdı və əlimi sıxdı.

— "Oğlum, o səs mədən gəlir?" — dedi.

— "Bəli," — dedim.

— "Gəl, gedək nəsə yeyək," — dedi.

Beləcə, mən və ABŞ Prezidenti birlikdə səhər yeməyi yedik!

Sual verdi:

— "Vyetnam necədir?" — Mən "Yaxşıdır," və ya başımla "Yox" dedim.

Bir neçə dəqiqədən sonra TV-yə baxmağı təklif etdi. Beləliklə, Prezidentlə televizora baxdım.

Sonra o dedi:

— "Sən yaralanmısan, deyilmi?" — Köynəyini qaldırdı, mədəsindəki yara izini göstərdi.

— "Sən haradan yaralanmısan?" — soruşdu.

Mən şalvarımı aşağı salıb arxamı göstərdim...

Bütün jurnalistlər şəkil çəkdi! Polkovnik Gooch gəlib məni dartıb apardı!

Axşam qayıdanda qəzetləri yatağıma atdı. Baş səhifədə şəkilim vardı — şalvarım aşağıda!

— "Gump, sən axmaqsan!" — dedi.

— "Bəli, ser," — dedim. — "Amma mən sadəcə düzgün olanı etməyə çalışıram."

Fəsil 7 – Jenny ilə Yenidən Görüş

Tezliklə ordudan buraxıldım. Qatara bilet verdilər. Amma bir şey vardı: Jenny Curran.

Hospitaldan çıxmamışdan əvvəl ondan məktub almışdım. "The Broken Eggs" adlı musiqi qrupunda oxuyurdu. Harvard universitetinin yaxınlığındakı "Hodaddy Club"da çıxış edirdilər. Mən də Boston üçün bilet aldım.

Qatardan düşdüm, kluba piyada getmək istədim, amma yolumu itirdim. Taksi ilə getdim. Klubun barmeninə soruşdum:

— "Jenny nə vaxt gələcək?"

— "Saat doqquzda burda olar," — dedi.

Mən də oturub beş-altı saat gözlədim.

Sonra tələbələr gəldi — kirli cins geyimlər, saqqallı oğlanlar, uzun saçlı qızlar. Qrup səhnəyə çıxdı, Jenny yox idi. Musiqi çox yüksək idi, sanki təyyarə havaya qalxırdı!

Amma tələbələr sevinirdi.

Nəhayət, Jenny səhnəyə çıxdı! Onu tanımaq çətin idi: saçları belinə qədər, gün eynəyi — gecə vaxtı! Cins şalvar və rəngli köynək geyinmişdi.

Oxudu, sonra klubu tərk etdim. Bir az gəzdikdən sonra arxa qapıya getdim və yerə oturub armonikamı çıxardım, çalmağa başladım.

Bir neçə dəqiqə sonra qapı açıldı.

— "Bu harmonikanı kim çalır?" — dedi biri. Jenny idi!

— "Forrest Gump!" — deyə qışqırdı və mənə sarıldı.

Sonra danışmağa başladıq.

— "Məktəbi öz xoşumla tərk etmədim," — dedi Jenny. — "Bir gecə otağımda oğlan tapdılar, məni qovdular."

Kaliforniyaya getmişdi, sonra Bostona — bir kişiylə. Amma o kişi təhlükəli idi. Sonra evli bir professorla tanış olmuşdu. Nəhayət bu qrupla oxumağa başlamışdı.

— "Harada qalırsan?" — soruşdum.

— "Sevgilimlə. Bu gecə bizdə qala bilərsən."

Sevgilisinin adı Rudolph idi. Evə çatanda o, yerə oturmuşdu, gözləri yumulu.

— "Rudolph, bu Forrestdir. Uşaqlıq dostumdur," — dedi Jenny.

Rudolph heç nə demədi. Əlini qaldırıb gülümsədi.

Səhəri oyananda o hələ də eyni vəziyyətdə idi.

O gün Jenny məni digər musiqiçilərlə tanış etdi. Axşam klubda armonikamla onlara qoşuldum. Gecələr birlikdə çıxış etdik.

Bir gün qayıdanda Jenny evdə tək idi.

— "Rudolph haradadır?" — soruşdum.

— "Getdi. Digərləri kimi," — dedi və ağlamağa başladı.

— "Ağlama, Jenny," — dedim. Onu qucaqladım. Sonra isə öpüşdük və sevişdik.

Jenny pıçıldadı:

— "Forrest… sən harda idin bu illər boyu?"

Fəsil 8 – Kosmosa Doğru

Yay gəldi, sonra payız. Mən musiqi qrupunda armonika çalmağa davam edirdim. Bu, həyatımın ən xoşbəxt dövrü idi.

Amma — təxmin edin nə oldu? Nəsə yenə pozuldu.

Necə baş verdi? Bilmirəm. Bir axşam Hodaddy Klubunun qarşısında siqaret çəkirdim. Bir qız yaxınlaşdı, mənim dizlərimə oturdu, boynumu qucaqladı, öpməyə başladı. Mən nə edəcəyimi bilmirdim.

Birdən arxa qapı açıldı — Jenny idi.

— "Forrest, vaxtdı ki—" — dedi, amma məni həmin qızla gördü.

Sonra:

— "Ay aman! Sən də?!"

Mən qızı itələdim:

— “Jenny! Sənə izah edə bilərəm!”

— “Məndən uzaq dur, Forrest! Siz kişilər hamınız eynisiz!”

O gecə mənimlə danışmadı. Səhər isə dedi:

— “Yeni bir yer tap. Mənimlə qala bilməzsən.”

Mən də qrupdan olan Moses adlı dostumun yanına köçdüm. Jenny isə Vaşinqtona müharibəyə qarşı çıxmaq üçün getdi. Moses mənə onun ünvanını yazdı.

Mən də Vaşinqtona getdim.

Vaşinqtonda vəziyyət qarışıq idi. Hər yerdə polis vardı. İnsanlar qışqırır, əşyalar atırdılar.

Jenny-nin ünvanını tapdım. Amma evdə yox idi. Gün boyu orada gözlədim.

Gecə doqquza yaxın bir maşın dayandı. İçindən bir neçə adam düşdü və Jenny də onların arasında idi. Mən yaxınlaşanda Jenny üzünü çevirib uzaqlaşdı.

Yanındakı oğlanlardan biri ilə danışdım.

— “Jenny-yə nə olub?” — soruşdum.

— “Həbsdə idi. Gecə boyu orada qaldı. Ancaq indi çıxartdıq,” — dedi.

Jenny maşında idi. Yanına gedib dedim ki, onu sevirəm, qızla aramızda heç nə olmayıb və musiqi qrupunu da onsuz istəmirəm. Sakitcə dinlədi. Sonra qapını açdı, mən də oturdum.

Maşındakı digərləri sabahkı hadisədən danışırdılar: Bəzi ABŞ əsgərləri müharibədə aldıqları medalları camaat qarşısında tullayacaqdılar.

Birdən Jenny dedi:

— “Bilirsinizmi? Forrest də medal alıb!”

Hər kəs susdu, mənə baxdı. Sonra Jenny-yə baxdılar.

Səhərisi gün Jenny məni oyatdı.

— “Forrest,” — dedi, — “səndən bir xahişim var.”

— “Nə?” — dedim.

— “Bu gün bizimlə gəl. Və hərbi formanı geyin.”

— “Niyə?” — dedim.

— “Çünki sən müharibədə olan bütün ölüm-qırğınlara etiraz edəcəksən.”

Təxmin et, nə oldu?

Mən də o əsgərlərlə birlikdə medalımı tullamalı idim. Amma mənim medalım digərlərininkindən daha məşhur olduğuna görə Jenny və dostları üçün bu daha vacib idi.

Amma yenə başım bəlaya düşdü…

Medalımı tulladım — və düz Prezidentin adamlarından birinin başına dəydi! Ona görə də məni həbs etdilər.

Niyə belə şeylər həmişə mənim başıma gəlir?

Amma məni uzun müddət həbsdə saxlamadılar. Çox keçmədən başa düşdülər ki, mən

axmağam, sadəcə doğru olanı etməyə çalışıram. Məni xüsusi bir xəstəxanaya göndərdilər.

Oradakı həkimlər qərara gəldilər ki, məni NASA-ya göndərsinlər — yəni ABŞ-ın kosmos mərkəzinə (Houston şəhərində).

— “Sən onların axtardığı ideal adamsan!” — dedilər.

Niyə belə dediklərini tez başa düşdüm…

NASA məni bir qadın və bir meymunla birlikdə kosmosa göndərdi! Mən — astronavt oldum!

Orada çox qəribə şeylər oldu. Meymun ucbatından kosmik gəmi planlaşdırıldığı kimi okeana yox, meşəyə düşdü!

Dörd il keçdi, NASA bizi tapana qədər!

Amma o meymunla dost olduq. Adı Sue idi (qız adı olsa da, özü erkək idi, NASA səhv salmışdı, mətbuata deməyə utanırdılar). Meşədə Big Sam adlı biri ilə tanış oldum — o mənə şahmat oynamağı öyrətdi.

Bu da sonralar çox vacib oldu…

Fəsil 9 – Həqiqi Axmaq

Amerikaya qayıdandan sonra ilk işim Jenny-ni axtarmaq oldu. Boston-dakı Moses-ə zəng etdim.

— “Broken Eggs qrupu artıq dağılıb,” — dedi. — “Jenny-nin harada olduğunu bilmirəm. Amma deyirlər ki, Çikaqoya gedib.”

— “Nömrəsi var?” — soruşdum.

— “Köhnə nömrədi,” — dedi, — “amma bəlkə işləyir.”

Zəng vurdum. Jenny yox idi. Oradakı kişi dedi:

— “Jenny Curran? O, Indianapolisə gedib. Temperer zavodunda işləyir.”

Mən də Indianapolisə avtobusla getdim.

Zavod şəhərdən kənarda idi. Ofisdəki qadın dedi:

— “Jenny burada işləyir. Fasilədə çox vaxt bayırda oturur. Gözləyin.”

Fasilə zamanı çox adam çıxdı. Jenny də çıxdı. O, otların üzərində oturdu, alma yeyirdi.

Yanına yaxınlaşıb dedim:

— “Bu alma çox dadlı görünür.”

O, başını qaldırmadan dedi:

— “Forrest… bu an sən olmalısan.”

Bir dəqiqə sonra onu qucaqladım. Hər ikimiz ağlayırdıq. İnsanlar bizə qəribə baxırdı. Amma fərqi yox idi. Biz bir yerdə idik.

— “Üç saatdan sonra işim bitir,” — dedi Jenny. — “Bu kafedə məni gözlə, sonra evə gedərik.”

Orada onu gözlədim.

Və beləliklə… mən güləş (wrestling) işinə daxil oldum!

Necə? İzah edim.

Bir adamla biləkgüləşi (arm wrestling) etdim və onu udub pul qazandım. Bu mənə bir ideya verdi. Amma əvvəl Jenny-yə heç nə demədim.

Axşam Jenny gəldi, içdik, danışdıq.

— “Kosmosa getdiyini televizorda gördüm,” — dedi.

Mən hər şeyi danışdım, Sue-dan da. Jenny soruşdu:

— “Sue nə oldu?”

— “Bilmirəm. Amma yaxşı dost idi,” — dedim.

Jenny-nin evində qalmağa başladım.

Səhər Jenny işə getdi. Mən kafeyə qayıtdım. Bir neçə nəfərlə biləkgüləşi etdim. Hamısını udurdum. Həftədə 200 dollara yaxın qazanırdım.

Sonra bir gün Mike adlı biri kafeyə gəldi.

— “Daha çox pul qazana bilərsən,” — dedi.

— “Necə?” — dedim.

— “Güləşdə. Mən sənə öyrədərəm,” — dedi.

Və… öyrətdi!

Jenny güləşlə məşğul olduğuma görə narahat idi. Amma çox pul qazanırdım. Bəzən qalib gəlib, bəzən məğlub olur və bundan da pul qazanırdım. (Mike deyirdi: “Bu oyunu uduz, pul qazanacağıq.”)

Amma mən yenə axmaqlıq etdim.

Mike mənə bir oyunu uduzmağı tapşırdı. Amma mən özümə pul qoydum ki, qalib gələcəyəm!

Jenny çox əsəbiləşdi:

— “Bu vicdansızlıqdır!” — dedi.

Onu dinləmədim. Bütün pulumu özümə qoydum — və oyunu uduzdum.

Daha da pisi: evə qayıdanda Jenny getmişdi. Masa üzərində bir məktub vardı:

Məktubun Tərcüməsi:

Əziz Forrest,

Bu gecə pis bir iş edəcəksən. Bu vicdansızdır və mən sənin lə bu cür yaşaya bilmərəm.

Mən indi ev, ailə və s. haqqında düşünürəm. Sənin böyüyüb güclü, yaxşı bir insan olduğunu gördüm. Boston-da səni sevdiyimi başa düşdüm və dünyanın

ən xoşbəxt qızı oldum.

Amma sonra Hodaddy Klubunun arxasındakı o qız, sonra sən kosmosa getdin, dörd il yox oldun. Sən dəyişdin. Bəlkə mən də dəyişdim.

Mən artıq sadə həyat istəyirəm. Ona görə gedirəm.

Bu məktubu yazarkən ağlayıram, amma məni axtarma.

Əlvida, əzizim.

Jenny

Və həmin an başa düşdüm:
Mən — HƏQİQİ AXMAĞAM.

Fəsil 10 – Oyunlardan Pul Qazanmaq

Jenny getdikdən sonra evdə tək qaldım. Gecə yarısı oyanır, saatlarla tavana baxırdım. Sonra, bir səhər otaqdan çıxıb getdim.

Bir otelin önündə dayanıb düşündüm. İçəri girdim. Orada şahmat oynayan bir qoca kişi gördüm. Oyun bitəndə ona yaxınlaşıb dedim:

— “Mən də şahmat oynaya bilirəm.”

— “Hə, eləmi?” — dedi. — “Gəl oyna, görüm.”

Oynadım — və onu uddum.

O dedi:

— “Qarşımdakı stol boşalanda yenə gəl.”

Növbəti gün yenə oraya getdim. Bu dəfə başqa biri ilə oynadım — və onu da uddum.

Belə-belə hər gün şahmat oynamağa başladım. Qalib gəldikcə, oteldəkilər mənə diqqət yetirdi. Bir gün otelin sahibi dedi:

— “Sənin oyunlarına bahis oynamaq olar. Qalib gəlsən, pul qazanacağıq.”

Mən sadəcə oynayırdım. Qalib gəldikcə, daha çox adam gəlirdi. Daha çox pul qazanırdıq.

Bir gün bir adam yaxınlaşdı:

— “Sən — Forrest Gump-san?”

— “Bəli,” — dedim.

— “Televizorda səni kosmosda görmüşdüm,” — dedi.

— “O mən idim,” — dedim.

— “Əgər sən oyun oynayırsansa, bütün dünya səni izləməlidir,” — dedi.

Onun adı Donovan idi. Mənə şahmat turnirlərinə qatılmağı təklif etdi.

Beləcə şahmat üzrə peşəkar kimi fəaliyyətə başladım.

Bir neçə ay sonra ABŞ Şahmat Federasiyasının turnirində iştirak etdim. İlk oyunları uddum.

Sonra yarımfinalda bir rusla qarşılaşdım. O, çox ağıllı idi. Amma mən də axmaq deyildim. Onu udub finala keçdim.

Finalda yenə bir rusla qarşılaşdım. Onun adı Boris Kirshov idi. Dünyada çox məşhur şahmatçılardan biri idi.

İlk gün heç-heçə etdik.

İkinci gün də heç-heçə oldu.

Üçüncü gün… onu udurdum!

Son bir fıqur var idi, şahı sıxışdırırdım. O isə əlini uzatdı:

— “Təbrik edirəm.”

Mən sevindim, ayağa qalxdım və o an… bütün otaq fırlanmağa başladı.

Başım gicəlləndi, ayaqlarım boşaldı. Sürüşüb yerə yıxıldım.

Sonra qaranlıq.

Oyandığımda hospitalda idim.

— “Ağciyərinizdə problem var,” — dedi həkim.

— “Mən şahmat oynamaq istəyirəm,” — dedim.

— “İstirahət etməlisən. Yoxsa ölə bilərsən.”

Məni hospitaldan çıxarandan sonra Donovan dedi:

— “İndi sən çox məşhursan. Hər yerə dəvət olunursan. Televizor, turnirlər, reklamlar…”

Amma mən ona yox dedim.

— “Mənə belə şeylər lazım deyil. Mən sadəcə Jenny-ni istəyirəm.”

Fəsil 11 – Krevetka Biznesi

Hospitaldan çıxandan sonra bir neçə gün meşədə yaşadım. Yerdə yatdım, su içmək üçün çay axtardım. Sonra şəhərə enib balıq bazarına getdim.

Oradakı satıcıya dedim:

— “Mən krevetka tutmaq istəyirəm.”

O güldü:

— “Sən mi? Nə ilə?”

— “Bir qayıq alacağam,” — dedim.

— “Pulun varmı?”

Əvvəlcə yox idi. Amma sonra şahmatdan qazandığım pul yadıma düşdü.

Bir neçə gün sonra bazara yenidən qayıtdım. Satıcı təəccüblə baxdı.

— “İndi nə istəyirsən?”

— “Qayıq.”

Qayıq 3 min dollara başa gəldi. Amma köhnə və yararsız idi. Adını “Jenny” qoydum. (Çünki Jenny-ni hələ də unutmamışdım.)

Sonra bir tor aldım. Xatırlayırsınızsa, Vyetnamda Cənab Chi mənə torla krevetka tutmağı öyrətmişdi.

Suya çıxdım — ilk dəfə.

Heç nə tutmadım.

İkinci dəfə — bir neçə dənə.

Üçüncü dəfə — boş.

İki ay belə keçdi. Pulum bitmək üzrə idi. Ümidim qalmamışdı.

Bir səhər erkən oyanıb dənizə çıxdım. Günəş təzə doğurdu. Suyu seyr edərkən, bir motor səsi eşitdim.

Arxaya baxdım və bir nəfər qayıqla mənə yaxınlaşırdı.

Qayıq yaxınlaşanda inanmadım!

Bu — Sue idi! Mənim köhnə dostum — meymun!

(NASA onu sərbəst buraxmışdı. Necə tapdı məni, bilmirəm. Amma tapdı.)

Sue qayığa tullandı və məni qucaqladı. O gündən sonra birlikdə balığa çıxmağa başladıq.

Və təxmin edin nə oldu?

Bir səhər toru sudan çıxaranda, içi krevetka ilə dolu idi!

Əvvəl bir neçə vedrə, sonra onlarla.

Artıq gündə yüzlərlə krevetka tuturduq.

Pul qazandıq. Daha böyük qayıq aldım. Daha sonra bir dənə də.

Balıqçılar Sue-a baxıb təəccüblənirdilər. Çünki o toru öz əlləri ilə çəkib balığı vedrəyə tökürdü!

Bir gün bir jurnalist gəldi və məndən soruşdu:

— “Bu meymunla necə işləyirsiniz?”

— “O, sadəcə meymun deyil,” — dedim. — “O mənim iş ortağım və dostumdur.”

İki il ərzində milyonçu oldum.

Əvvəl kiçik bir ev aldım. Sonra şirkət yaratdım: “Gump and Sue Shrimp Company.”

Amma hər gecə eyni şeyi düşünürdüm…

Jenny.

Fəsil 12 – Son

“Gump and Sue Shrimp Company” artıq çox böyük şirkətə çevrilmişdi. Bizim beş qayıq, otuz işçi, ofis, anbar, hətta reklam lövhələrimiz vardı.

Amma mən xoşbəxt deyildim.

Gecələr Sue ilə birlikdə televizora baxırdım. O, ayaqlarımda oturur, musiqi sədaları altında başını yelləyirdi. Bəzən musiqiyə uyğun rəqs etməyə çalışırdı.

Bir gün dedim:

— “Sue, səncə Jenny haradadır?”

Sue televizordan gözünü çəkmədən bir səslə cavab verdi: “Oo oo oo.”

O, meymun olsa da, məni anlayırdı.

Bir neçə həftə sonra məktub gəldi.

Kimdən idi, təxmin et? — Jenny-dən.

Məktubda yazırdı:

“Əziz Forrest,

Mən bir az indi fərqli bir həyat yaşayıram. Özüm üçün iş tapmışam. Hər şey yaxşıdır.
Amma… mən sənin haqqında düşünməyi dayandıra bilmirəm.
Əgər istəsən, gəl görüşək.

Sevgilərlə, Jenny.”

Məktubu oxuyanda ürəyim sürətlə döyünməyə başladı. Elə bil illərdən sonra nəfəs alırdım.

Sue-ya dedim:

— “Məni bağışla, dostum. Mən getməliyəm.”

O, başını tərpətdi. Və mən yenidən Jenny-nin arxasınca yola düşdüm.

Jenny Savannah şəhərində yaşayırdı. Onun evini tapdım, qapını döydüm.

Qapını Jenny özü açdı. Gülümsədi.

— “Gözləyirdim ki, gələcəksən,” — dedi.

Otağa daxil olduq. Sakit idi. Hiss etdim ki, nəsə dəyişib. Gözləri bir az yorğun, səsi sakit idi.

— “Forrest… mən çox xəstəyəm,” — dedi Jenny.

Dünya bir anlıq dayandı.

— “Həkimlər deyir ki, çox yaşaya bilmərəm. Amma sənə bir şeyi göstərmək istəyirəm.”

Məni başqa otağa apardı. Orada bir uşaq oynayırdı. Dörd-beş yaşlarında.

Jenny diz çökdü:

— “Forrest, bu… sənin oğlundur.”

Boğazımda söz qaldı. Gözlərim doldu.

— “Onun adı da Forrestdir.”

O an dünyada ən xoşbəxt, ən qəribə, ən möcüzəli hissləri eyni anda yaşadım.

Jenny dedi:

— “Mən istəmirəm ki, o böyüyəndə bir axmaq olsun. Mən istəyirəm o sənin kimi olsun… dürüst, güclü və saf.”

Mən onun əlini tutdum.

— “Jenny… sənlə evlənmək istəyirəm.”

Jenny gözlərimin içinə baxıb pıçıldadı:

— “Mən də bunu çoxdan istəyirdim.”

Ertəsi gün sadə bir toy etdik. İkimiz və oğlumuz. Sue da qonaq idi. İki gün sonra Jenny dünyasını dəyişdi…

Onu evimizin arxasındakı böyük palıd ağacının altında torpağa tapşırdım. Hər gün o ağacın altında otururam. Sue və balaca Forrestlə birlikdə.

Fəsil 13 – Forrestin Mesajı

Həyat qəribədir.

Bəzən sən hər şeyi doğru etdiyini düşünürsən, amma nəticə tam fərqli olur. Bəzən heç nə etmirsən, amma hər şey yerinə oturur.

Mən məktəb oxuya bilmədim. Amma Prezidentlə tanış oldum.

Mənə deyirdilər axmaqsan. Amma mən kosmosa getdim. Meymunla dost oldum.

Qızlar məni sevmirdi. Amma Jenny məni sevdi.

Mən dünyanı dolaşdım, bəzən kədərləndim, bəzən sevindim. Amma yolumu tapdım.

Bəzən düşünürəm: Bəlkə də biz insanlar bir axmaqlığın içində yaşadığımızı anlamırıq. Amma bir az məhəbbət, dostluq və dürüstlük varsa… bu o qədər də axmaqlıq deyil.

İndi mən ata olmuşam. Və oğlum üçün hər şeyi edirəm.

Mən ona gündəlik piano çalmağı, məktəbə hazırlaşmağı, insanlara yaxşı davranmağı öyrədirəm.

Bəzən onu səhər məktəbə aparıram. Və qayıdanda palıd ağacının altında otururam.

Orada Jenny ilə danışmağa davam edirəm.

— “Salam, Jenny. Forrest məktəbdə çox ağıllıdır. Dərslərini yaxşı oxuyur. Sue hələ də bizimlədir. Balıqçılığa çıxıram. Hər şey yaxşıdır. Amma səni çox darıxıram…”

Və bir anlığa külək əsir. Yarpaqlar tərpənir. Sanki Jenny-nin nəfəsini eşidirəm.

Mən Forrest Gumpam. Və bu da mənim hekayəmdir.

SON